

PORTRÄTTET

Louise Klingspor, född på Gåsavadholm, Tölö socken i Halland den 14 juni 1859 och död på Råbäck 1934.

Louise Klingspor

En av mina söner (B-w) har bett mig skriva om årtalen 1879-1911 och kanske bör jag göra det.

När min far Carl-Otto Silfverschiöld dog på våren 1879 då jag ännu ej fyllt 20 år (min styvmor hade dött 5 år förut) kände jag mig som en ranka utan stöd. Min äldre syster var redan gift, min yngre halvbror sänd till Lund för att studera och de s.k. småsystkonen hade kommit till sin förmyndare grosshandlare Ekmans svägerska Fröken Heideman. Under min uppväxt hade jag efter min mors död då jag var 1 år, varit omhändertagen av fader, styvmor och guvernanter. Nu var jag ensam, hemmet var upplöst. Bland de händer som då sträcktes mot mig valde jag den hand som tycktes mig starkast och varmast och blev förlovad med Löjtnanten vid Göta artilleri Carl G. A. Klingspor, fast förlovningen ej eklaterades förrän på eftersommaren i min morbror Carl Platens och hans hustru Stephanies salong i Stockholm.

Bröllopet

Denna sommar hade jag vistats på Stora Sundby, i Ronneby och efter eklateringen på Örbyhus tillsammans med min fästman, vars familj, som då var ditbjuden, jag fick göra bekantskap med. Här får jag begagna det gamla ordspråket: "Det går upp som en sol och faller ner som en pannkaka", ty ett par veckor därefter insjuknade jag i koppor som sporadiskt gått i Stockholm, samt i en åtföljande hudsjukdom. Lyckligtvis hade jag varit vaxinerad två gånger sedan jag föddes men sjukdomen höll mig dock i säng ett par månader.

Endast tre dagar ur sängen blev vigseln 27/12 hos min farmor Silfverschiöld där jag bott under sjukdomen. Jag kan ej förstå denna brådska och nog ingen annan heller. Troligtvis var det så att jag med kammarjungfru och sjuksköterska, var något till besvär hos min snälla farmor, vars våning var rymlig nog för henne själv med personal, men ej för tre extra personer på obegränsad tid. Man hade nog ej heller väntat sig att jag skulle vara så medtagen. Bröllopet blev nästan som ett krigsbröllop såsom dessa längre fram i tiden tyckas varit. (Hastigt uppgjort, få vittnen, dämpad stämning.) Jag hade ej haft tid eller krafter att skaffa mig någon brudräkt utan vigdes i en svart ej ens ny klänning av silkestyll, som dock förhöjdes av en charmant medaljong med monogram i briljanter, en fästmansgåva.

Min man var naturligtvis i sin officersuniform. Till följe av min klenhet och att allt blivit så hastigt ordnat voro endast de närmaste inbjudna, jag minnes ej andra än Farmor, Mormor, morbror Carl, min svärmor, min syster och Gustaf De la Gardie och farmors sällskapsdam Fröken Trotzig. Hovpredikant Beskow, vän i familjen, var vigselförrättare och han hade ämnat hålla ett tal till brudparet, men då han såg hur bruden darrade av trötthet, från huvud till fot, ända från början av vigseln, vågade han ej förlänga den. Genast efter lyckönskningarna lade jag mig i ett angränsande rum att vila, min man satt inne hos mig och gästerna, som stannade till supèn, antar jag ej hade vidare muntert. Samma kväll så snart jag återhämtat mig reste vi hem d.v.s. till en för vintern hyrd möblerad, rätt banal våning på Stora Vattugatan, men som min alltid omtänksamme man, gjort hemtrevligare genom en del inköpta prydnadsföremål. En liten supè för två väntade oss och allt skulle varit bra om jag ej varit så utmattad.

Det låg något patetiskt över denna tid av verklig kärlek, men kroppslig nedbrutenhet. Även min man hade tagit intryck av sjukdomstidens oro och nervspänning, detta ser man på hans porträtt från samma vinter. De strålande lyckominnen som böra kasta sin reflex över det framtida äktenskapet kunde på detta sätt ej skapas. Visst fans det vackra minnen men med en elegisk betoning. Vår "honey-moon" var beslöjad och det är kanske mer poetiskt.

Göteborg

En av släktens anordningar var att min svärmor skulle bo hos oss första tiden. Antagligen ansågs det att det var lämpligt hava någon nära ifall jag skulle behöva vård; lyckligtvis var det ej så, ty jag var ej sjuk fast klen. Hon hade sina rum i våningen ovanför med en privattrappa ned till mitt toaletttrum och hade sin väg sedan över sängkammaren och Carls rum till förmaket och matsalen. Som hon var älsklig och taktfull fast hon någon gång glömde, att hennes son och jag voro nygifta och som Carl var henne mycket hängiven, var det ej något att beklaga sig över. Men därmed började denna "menage à trois" som sedan blev min särställning under minst trettio år, med olika rôle-innehavare.

Den egentliga blev min äldsta svägerska Stephanie, 10 år äldre än jag. Efter en resa utomlands under våren och sommaren (till Rivieran och de Italienska sjöarna) bosatte vi oss på hösten i vårt vackra hem i Göteborg mitt emot Haga-kyrkan, och där föddes denne vår förste son 6/10 1880. Den lyckligaste tiden i mitt liv tror jag varit efter hans födelse. De andra voro lika välkomna men den förste var något så nytt och jag kände det som ett underverk.

Så småningom kom livet in i sina ordnade cirklar, vartill även hörde umgängeslivet. Det förvånade mig självt mycket, att jag kände mig ohägad och osäker inför detta - jag som uppträtt med sådan säkerhet som värdinna hos min far, med en värdinnas förmåner men ej skyldigheter, samt vid hans sida i sällskapslivet. Nu tyckte jag mest om hemmet tillsammans med man och barn, de voro min värld. Min svärmor gillade ej detta. Det fanns ett uttryck den tiden, som även nu gäller fast ej i så hög grad, det var ordet sällskapsplikt och ofta har det tyckts mig vara det elfte budet.

Det ansågs även att min man skämde bort mig, och detta kanske han gjorde. I så fall tror jag det berodde dels av medlidande med mina ännu ej fullt återhämtade krafter, dels av tacksamhet att genom mig gavs honom en större rörelsefrihet och stora verksamhetsmöjligheter, dessutom var han tolv år äldre och i hans godhjärtade natur låg att tänka först på andra, och då var jag närmast. Jag fann det naturligt att han stod på min sida, och motsatsen onaturligt, han var mitt, inför Gud och människor tillförsäkrade stöd och jag älskade honom i gengäld med en rankas kärlek !

Min svärmor ingav mig sympati; det var ej möjligt annat beträffande Carls fina, vemodigt betonade, lidande mor. Men hon förstod mig ej och gjorde intet att framkalla min återhållna värme. Kanske är det också svårt för en mor till en så avhållen son att gilla den sonhustru som delar hans kärlek till henne, om man ej har sådana som jag har. Den som bemötte mig hjärtligast bland de nya släktingarna var landshövding Vilhelm Stråle, som förblev en vän, så länge han levde. Min äldste svägers hustru, Maria Klingspor född Sjögren, var även mycket vänlig. Då jag en gång tackade henne därför sade hon, att hon visste själv svårigheterna då man kom in i denna rätt kritiska familj. Denna egenskap mildrades dock hos Carl av hans humor och godmodighet, men nog var han en stor pedagog !

Vår vistelse i Göteborg varade i fem år, avbruten av besök i Stockholm samt familjens vistelse i Marstrand under sommaren medan Carl låg på Tångahed. År 1882 (16/9) kom ännu en son till världen, denna gång i vårt andra hem på Stora Nygatan. Jag minnes att det var mycket sol i våningen den

hösten och gossen fick också ett soligt humör.

Råbäck

År 1885 reste vi med barn, Carls syster och min kammarjungfru till Montreaux där vintern tillbringades. Eftersom Carl då tagit avsked hindrade oss sedan intet att bosätta oss på Råbäck, mina farföräldrars sommarbostad från 1831 - 1875, vilket skedde i juli 1886. Hittills hade jag mest levat ett tanke och känsloliv, nu förflyttades vi till landtlivets arbetsdomän.

Där var mycket att göra, Carl var mycket verksam utåt och min svägerska inåt. Mellan dessa båda aktiva naturer blev jag praktiskt obehövlig. Stod utanför. Belysande är att min svägerska ej ville taga varma bad emedan hon var utan verksamhet då hon låg i badkaret. I mitt föräldrahem hade vi döttrar intet att göra med hushållet utom att lägga på thè, fylla på sockerskålen, sätta in sylt och vin. Således alldeles oerfaren förstod jag ej att sköta tömmarna vilka voro lätta att övertaga av en mycket mer erfaren hand.

Redan vid mitt inträde i Carls arbetsamma och umbärande familj hade jag känt en stor högaktning för de egenskaper den representerade och en nästan ödmjuk förmimelse av egen underlägsenhet. Nu utvecklade detta sig till en brist på tilltro till egen förmåga, eget initiativtagande och eget ansvar. Hade jag ej haft en överlägsen person vid min sida, utan en enkel kunnig tjänarinna en sådan som då kallades hushållsmamsell, hade nog resultatet blivit olika, ty jag var mycket teoretiskt intresserad. En av mina hushållerskor Constance Lindberg sade mig en gång att om jag hade behövt förtjäna mitt uppehälle borde jag blivit förestånderska i ett stort hotell emedan jag enligt henne hade en stor organisationsförmåga. Tillståndet som det nu var skulle enligt den moderna psykoanalysen kallats en "hämning" och Doktor Vesterlund ansåg att min sedemera påkommande nervsvaghet (neverasteni) berodde på sakernas onaturliga läge, hur därmed förhåller sig kan jag ej döma, ty alla menade ju så väl, men vill hellre tro att det berodde av annat t.ex. arsenik i tapeterna.

Enköping

Emellertid föddes ännu en liten gosse på hösten 1887, barn av vemodiga tankar, hans namn blev Bogislaw, som betyder Gud vare lovad. Året därpå sedan en hälsorea till utlandet försökts, fast utan resultat, reste jag upp till Enköping och härmed inträder ett nytt skede med en utvidgning av mitt sjäslivs vanliga gränser. Doktor Vesterlund var en mästare att återuppbygga själsruiner, han ingöt i sina patienter sin ljusa livstro, hans altruism vidgade världen och hans godhet värmden domnade hjärtan. Men mer än hans inflytande var det något annat som grep in. Jag har liknat mig vid en ranka, men en ranka kan ej alltid förbli på samma punkt, den måste, enligt sin natur, växa, klättra vidare och uppåt. Detta uppåt blev för mig det andligas livssfär. Det sjukhem där jag bodde, var genom föreståndarinnan fyllt av frisk andlig stämning. Hon hade vistats i England och varje kväll, efter en enslig dag, läste hon för mig några av de ovanligt vackra och innerliga sångerna. Om söndagarna vaknade jag vid att höra orgelmusik vilket gav en sjäfull ton åt de kommande timmarna. Österling talar i en av sina dikter om "andetimmars ljus". Det är ett vackert och sant uttryck och intet är så återställande som detta högre ljus när sinnet fylls därav.

Professor Rudin gästade ofta detta hem och bodde där tidvis samt brukade då hålla sina andrika aftonböner i något av patienternas rum. På detta vis gjorde jag hans bekantskap, fast ej denna vinter och fick honom till vän och ledare till hans död.

Då jag varit i sex månader önskade Carl att jag skulle komma hem. Före hemresan hade jag en skarp dust med Doktorn. Han hade fått för sig, att, för att jag skulle kunna intaga min rätta "piedestal", som han kallade det, i hemmet vore det bäst att Fanny flyttade till Örbyhus, som min syster och jag nyss ärvt efter mormor Platen, och där grunda ett större hönseri. Jag satte mig beslutsamt däremot, känande hur illa det skulle vara, att så löna den oppoffrande vård hon under min långa frånvaro ägnat mina barn liksom vid andra tillfälliga sjukdomar. Doktor Vesterlund var van att åtyldas, men denna gång gav han till sist vika. Jag återkom nu något medtagen av kuren, men tillfrisknad. Den ständiga hjärtklappningen, från morgon till kväll, var försvunnen, det ringde och susade ej längre för öronen och alla ljud skuro ej längre i mig som knivar.

Jag återkom förändrad, men fann även en förändring i hemmet som jag ej väntat mig. Min lilla gosse hade naturligt nog glömt bort mig, kallade Fanny mamma och mig friherrinnan, Carl hade, under dessa månader, kanske genom tomheten i hemmet eller ledsamma tankar och framför allt genom sin stora arbetslust och förmåga, kommit in i vidlyftiga företag, så att han var ofantligt upptagen och ganska litet syntes till; men det jag avser var också något annat, så ogripbart och i sig själv osynligt, som en luftström som inkommer och förändrar atmosfären. Jag har aldrig kunnat förstå det.

Örbyhus

Några månader härefter, så förefaller det mig, flyttade vi till Örbyhus och voro där i två vintrar. Efter min uträkning skulle det varit 1890. Jag fäste mig mycket vid min mors och mormors älskade Örbyhus och det var i årtal en tagg i mitt hjärta, att det togs ifrån oss. Jag kan ej neka att de äkta männen ej så helt tillgodosåg sina fruars intressen som varit önskvärt. Min syster som ej ville behålla

Örbyhus och jag som höll fast vid detsamma. Carl hade dock oändligt mycket mindre skuld till detta än min sväger, ty han hade hela tiden blivit förd bakom ljuset, och då han den andra vintern var i riksdagen, invald i första kammaren, visste han ej om de intriger som spunnos bakom vår rygg. Men allt detta är så väl känt av de mina att jag ej behöver upprepa det.

Stockholm

Det nya inre liv vars betydelse jag kände, hjälpte mig att övervinna den stora jordiska missräkningen, likaså skingrade flyttningen till Stockholm. Vi bodde nu där om vintrarna i sexton år i anledning av Carls mandat i första kammaren och sönerns skolgång, efter min uträkning borde det vara 1893. Ett par små s.k. tillfälligheter äro förenade med denna flyttning. Några år förut då vi ännu bodde på Örbyhus besökte jag Stockholm och strövade en dag på dess gator, samt betraktade byggnaderna, och tyckte då att jag ej skulle trivas i något annat hus utom ett på Karlavägen mitt emot Florakullen i Humlegården. Då det sedan blev av att vi skulle taga våning i Sthlm. erinrade jag mig detta, det efterhörde om någon våning fanns ledig på det angivna numret och det befanns då att en trevlig våning stod tom sedan några månader, alldeles som om den stått och väntat på oss. Det var vårt blivande hem Karlavägen 15a. Det andra som inträffade var detta att då jag en gång åkte på en av småbanorna i Västergötland kom jag i samspråk med en censor på väg till Skara. På tal om skolor satte han den Beskowska högst i Sthlm., och då jag sedemera nämnde detta för Carl blev det anledningen till att denna skola valdes för våra söners räkning, så mycket mer som den låg helt nära vår bostad. Jag ser i allt detta en ledande princip även i det materiella. Vi kommo naturligtvis in i umgänge med riksdagskretsar och många intressanta bekantskaper blev följden därav.

Vill nämna några av de framstående män som umgicks hemma och vars närmare bekantskap jag gjorde, nämner då först den älsklige alltför tidigt bortgångne Oskar Ahlin, sedan professorerna Kjellén och Blomberg, Statsrådet Hammarsköld, Trygger och Lundeberg, sedemera ministrar, Excellensen von Essen och Douglas m.fl. Vi umgingos även i den egentliga sossieteten och rätt mycket med utlänningar, men jag kan ej säga att jag uppträdde med någon glans utom de ärvda juvelernas. Mina toilettpengar voro just ej så rikligt tilltagna och min ambition var att hålla mig inom den bestämda gränsen samt hjälpa Carl i hans ekonomi. Han tyckte om att tala med mig om affärerna, som han ansåg att jag förstod, och fortsatte alltid härmed. Annars delade sig våra intressen i åtskilligt. Jag hade gjort närmare bekantskap med Friherrinnan Huldine Fock och hennes grupp som i tysthet företrädde spiritualismen. Kyrkoherde Heuman som en gång var på Edelweisförbundet sade då att han tackade Gud att en sådan plats fanns i Sthlm. Han var dock en praktisk verklighetsmänniska.

Carls egen politiska väg var ej helt utan törnen; han hade särskilt en farlig moståndare Biskop Billing vilket gav en tidning anledning att förklara helt omotiverat att Biskopen varit hans informator och nu fortsatte att tukta honom av gammal vana. En gång träffade jag biskopen som mycket syntes på riksdagsmiddagar och sade honom: "Har Biskopen risat har jag fått lisat" och tackade han mig uppriktigt för detta. Min trofaste vän Kyrkoherde Heuman som även var vän med biskopen påverkade honom även så att han upphörde med sina angrepp och t.o.m. blev en middagsgäst hos oss. Denna fullkomliga frånvaro av långsinthet mot antagonister var en av Carls stora egenskaper. I början av vår vistelse på Råbäck, innan vi ännu tillträtt det, så att han var ganska okänd i trakten hade han på ett sammanträde av ordsbor blivit rätt ohövligen bemött då han sökte försvara en bredspårig bana över Kinnekulle till Otterbäckens istället för en påtänkt smalspårig vilken förstnämnda plan sedan visat sig vara mycket bättre. En kort tid därefter, då vi bosatt oss, voro alla dessa herrar inbjudna till Råbäck och Carl var då den hjärtligaste värd. Jag sade sedan till honom att dessa herrar voro ju just de som för en tid sedan visade sig så obeskedliga mot dig. "Ja, det var sant" svarade han, "det hade jag glömt".

De personer Carl ej riktigt kunde med trots sitt goda hjärta, voro idealisterna. Jag har hört honom i riksdagen gå mycket skarpt tillrätta med dem, kammaren teg dock vid detta tillfälle, därmed visande att det ej var allas uppfattning. Carl menade naturligtvis med idealister de, av vars idéer, han ej förutsåg några praktiska resultat; han var nog något ensidig i detta avseende.

Under de sexton vintrar, efter den glada julfirningen på Råbäck, som vi voro i Stockholm var det naturligtvis mycket som inträffade, men det mesta är känt av mina söner och behöver därför ej upprepas, en del annat är så pass personligt att det faller utanför ramen av denna skisserade framställning. Jag vill dock påminna om det ingrepp i familjelivet som en av studentexamen alltid åstadkom. Detta upprepades således tre år med samma ängslan, vad mig beträffar, många veckor i förväg och samma lycksalighetskänsla när den var genomgången.

Vid ett sådant tillfälle, jag minns ej vilket träffade jag Fru Phalin, född Koskull, på gatan. Det var en mulen dag, men hon sade: "Jag ser på friherrinnan att solen lyser". "Som två" svarade jag så bländad kände jag mig av gädjen.

Råbäck

Det var med tillfredsställelse som vi alla på våren återvände till Råbäck, sönerna för att återfå sin frihet, jag för att återfinna naturen och Carl, efter en kort hälsokur utrikes, till den verksamhet som intresserade honom mest av allt. Råbäck upplevde då under några år en glansperiod. Ingen vecka förgick, utan

att olika föreningar, skolor, turister, frälsningsarmè och studenter kommo i flock ner på gården, tackade och hyllade Carl, sjöngo och hurrade. Han passade då alltid på tillfället att hålla något fosterländskt eller uppfostrande tal för dem; solen sken, springvattnet spelade och det hela var en fästtavla.

Mycket släktingar från båda sidorna besökte oss även. Någon sade att Råbäck blev som ett hotell när den ena vagnen lastad med gäster reste kom en ny istället. För att taga igen den tid han offrade som värd eller på annat sätt arbetade han ofta vid skrivbordet till framemot klockan två på natten. Det var ej blott släktingar som anlände, även riksdagskamrater, utlänningar och som vi veta även kungligheter. Bland mer framskjutna personer vill jag påminna om Greve och Grevinnan Douglas, Greve Hallville, Statsrådet och Fru Swartz, Professor Kjellèn, Tyske Ministern De Brey med Fru, Österriskiska Ministern Wodyski, Danske Ministern Sponneck, Talmannen i första kammaren Greve Sparre. Den teologiska fakulteten företrädde av Professor Rudin samt tre biskopar, Ekman, Keyser och Danell, samt naturligtvis landshövdingarna Sjökröna och De Geer. Sommarens glanspunkt var dock Lovisedagarna och slutligen nåddes spetsen av silverbröllopsdagen 1904.

Detta har nu berört umgängeslivet, men det egentligt betydelsefulla var naturligtvis Carls stora betydelse, ej blott för egendomarna utan även för hela trakten, sträckande sig ända till småstäderna i grannskapet. Man kan säga att han väckte upp hela trakten genom sin företagsamhet och sitt initiativ, nya järnvägar kommo till stånd, nya företag grundades o.s.v. I allt var han drivfjädern och ryggraden, också ekonomiskt, även om han hade betydande medhjälpare, och Råbäck blev en känd centralpunkt. Min syster Augusta De la Gardie sade en gång till mig, "Om du är andan på Råbäck så är Carl själen".

Då gick ridån ner. Det hade i hela Europa varit en vågkam av högkonjunktur som naturligtvis även påverkat den individuella ekonomiska verksamheten. Många företag hade startats, nya förmögenheter byggts upp eller byggts på. Då kom vågdalen plötsligt och oväntat och mycket sjönk med denna. Även den Klingsporska förmögenheten blev hotad. Med jättekraft och stora uppoffringar uppehöll Carl det ekonomiska läget, framför allt för den industri som var honom kärast d.v.s. sockerfabrikationen i vår hemtrakt. Påfrestningen var dock alltför stor och den bröt hans hälsa. Det var för mig den tiden en smärtsam glädje höra, att han sagt till min halvsyster Ebba Ribbing, "nu är det Louise som får stödja mig". Efter dessa erfarenheter har jag känt avsky för storindustrin och dess bländande fata morgana som oftast vilseleder och bedrager. Att vår förmögenhet ej gick under tror jag, idèellt sett, berodde därav, att den ej var, egoistiskt utan altruistiskt grundad.

Dess egentliga grundare i förflutna generationer hade nog också varit besjälade av uppfattningen "richesse oblige". Det heter ju "orätt fångat, lätt förgånget", då bör det väl även finnas en motsats till detta.

Det starka trädet i skogen, som givit skydd och utsträckt sina rötter över ett stort område, stupar ju dock för stormarna. Så även med honom, som dock kämpade emot i det längsta. Det hade alltid rätt ett gott förhållande mellan oss båda och även mellan oss och sönerna, vars framtid låg honom varmt om hjärtat, det var alltid frid i hemmet, och därför kändes tomrummet, då han lämnat oss, så mycket större. Jag hade hoppats, att då han blev gammal nog att draga sig tillbaka från sin stora verksamhet, (han var 12 år äldre än jag men organiskt frisk) då skulle min tid kommit och vi varit mer till sams, rest utrikes och kommit varandra närmare. Men det var ej så bestämt och guldbrölloppet som skulle varit i år och som givit anledning till denna teckning - guldbrölloppet blev aldrig firat.

Louise Klingspor

Nizza 1929

—

Fakta om Louise och hennes närmaste

Louise yngre halvbror

Louise äldre syster = Augusta

Louise småsystkon, Nils = äldste halvbror

Svåger

Sofia Lovisa Silfverschiöld, född 14 juni 1859

gift med Carl 27 dec. 1879

Syster Augusta De la Gardie, 1856-1927

Halvsyster Ebba Ribbing, 1873-1914

Morbror Carl von Platen, 1833-88
g.m. Stephanie Hamilton, 1852-

Föräldrar:

Carl-Otto Silfverschiöld, 1827-79
Ulrika Lovisa von Platen, 1836-60

Morföräldrar:

Baltzar von Platen
Lotten Sofia De Geer, 1813-88

Farföräldrar:

Nils August Silfverschiöld
Sofie Ramel, 1804-89

Fakta om Carl och hans närmaste

Carl Klingspor, 18 nov. 1847 - 1 feb 1911,
i första kammaren från 17 nov. 1889

Äldsta sväger =

Carls äldre bror Filip 1845-1924
g. m. Maria Sjögren 1849-1921

Carls syster Stefania, 1849-1919, Faster Fanny

Föräldrar:

Otto Klingspor 1810-65
Mathilde Montgomery, 1822-87.

Barn till Carl och Louise

Carl **Wilhelm** Orozco, 6 okt 1880-1963
Gustaf-Adolf Otto, 16 sept 1882-1964
Carl Mauritz **Bogislaw**, 30 okt 1887-1961

Andra personer

Emanuel Beskow, 1834-99, hovpredikant, rektor,
Gottfrid Billing, 1841-1925, biskop, ledamot av Sv. Akademien, riksdagsman,
Waldemar Rudin, 1833-1921, professor, ledamot av Sv. Akademien,
Vilhelm Stråle, 1816-1902, landshövding i Stockholm,
Ida Trotzig, sällskapsdam,
Ernst Westerlund, 1839-1924, den kände Enköpingsdoktorn.

Blandat

Neverasteni = neurasteni,
Karlavägen 15a, numera nr. 43.

Örbyhus

Uppland, Tierps kommun. Utdrag ur ägarlängd:
1832 Sofia von Platen (f. De Geer)
1888 Augusta och Louise Silfverschiöld
1891 Louise Silfverschiöld ensam

—

Carin Eberstein har skickat mig en dikt som Louise - Carins farmor - har författat. Dikten ingick i ett skådespel som Carin, tillsammans med andra barn uppförde under en sommarfest på Råbäck.

"Den själ som lever i harmoni
med skapelsens eviga symfoni,
som älskar var ton i naturens bröst,
blommans doft och fågelns röst -
han är alltid ung !

Är ej livet det samma,
fast millioner år har brunnit dess flamma ?
Naturen förnygrar sig själv varje vår -
den förnygrar också sin vän för vart år".